

## Arrest

nr. 249 998 van 25 februari 2021  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH  
Vlaanderenstraat 4  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 september 2020.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. AHMADZADAH die verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek*

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker diende op 16 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij verklaarde dat hij niet zeker was waar hij geboren is, ofwel in Hisarak, provincie Nangarhar, Afghanistan ofwel in Pakistan. Zijn ouders vluchtten immers in die periode ergens van Afghanistan naar Charsadda, Khyber Pakhtunkhwa, Pakistan, waar ze terecht kwamen in een vluchtelingenkamp in Utmanzai, zo stelt hij. Verzoeker groeide daar op, kon er studeren en behaalde in 2013 een diploma burgerlijk ingenieur, alsook een bijkomend diploma in de computerwetenschappen aan het Frontier Institute of Technology in Charsadda. Nadien bleef hij werkloos thuis. Wanneer verzoeker ongeveer vijftien jaar oud was ging zijn vader bij een NGO in Afghanistan werken en verbleef er daarom nog vaak. Ook nadien bleef hij er nog werkzaam bij een NGO, niet in de bouw ditmaal maar in de hulpverlening aan drugsverslaafden. De Pakistaanse politie verdacht hem er echter van voor het Afghaans leger te werken en viel hen daarom vaak lastig. In hamal 1394 (maart-april 2015) keerde verzoeker daarom met het gezin terug naar Afghanistan. Ze vestigden zich in Mia Syaab, een ander dorp in Hisarak. Verzoekers vader kreeg er dreigtelefoons van de taliban, die ook een keer bij hen langskwamen voor zijn vader en een dreigbrief achterlieten. In sunbula 1394 (augustus-september 2015) werd zijn vader gedood door de taliban waarna verzoeker bij een controlepost een agent hierover aansprak. Verzoeker vermoedt dat de taliban dat gezien moet hebben, want ze beschuldigden hem nadien van spionage voor de overheid. Ze kwamen naar hem thuis, terwijl hij afwezig was, en probeerden zijn jongere broer mee te nemen in zijn plaats. Verzoekers moeder kon hen er evenwel, door een simpele verwijzing naar de koran, van overtuigen dat niet te doen. De dag nadien verliet verzoeker zijn land van herkomst. In de maand mizan 1394 (september-oktober 2015) reisde hij over land, via Iran, Turkije Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar hij aankwam op 1 december 2015. Verzoeker legde ter ondersteuning van zijn eerste verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: zijn taskara, zijn Proof of Registration kaart, de Proof of Registration kaart van zijn vader, twee dreigbrieven, een bundel schooldocumenten, enkele certificaten van zijn vader, enkele foto's van zijn vader en van informatie in verband met Wadan en de envelop waarin zijn documenten hem werden toegestuurd.

Op 21 december 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn relaas en hij bovendien doelbewust geen zicht wenste te geven op zijn identiteit, verblijfplaatsingen en reisweg. Het beroep dat hij tegen deze beslissing indiende werd op 3 juli 2019 door de Raad bij arrest met nummer 223 578 verworpen. Verzoeker bevond zich echter reeds sinds begin 2019 in Frankrijk waar hij eveneens om internationale bescherming verzocht. Hij werd in overeenstemming met de Dublin verordening evenwel teruggestuurd naar België, waar hij op 31 juli 2019 huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker verklaarde dat hij eerder op aanraden van zijn smokkelaar en uit angst om teruggestuurd of uitgelachen te worden gelogen zou hebben. In werkelijkheid zou hij namelijk in Pakistan geboren zijn en daar ook zijn hele leven gewoond hebben, tot aan zijn vertrek in 2015. Verzoeker zou geen persoonlijke problemen hebben gehad in Pakistan, maar er vertrokken zijn omwille van de slechte algemene situatie voor Afghaanse vluchtelingen. Zo verwees hij naar discriminatie, arrestaties en de slechte leefomstandigheden. Verder zou ook zijn verblijfskaart er vervallen zijn en niet verlengd. Ter staving van zijn tweede verzoek legt hij volgende documenten neer: de UNHCR 'Voluntary Repatriation Form' van zijn familie (waarmee hij lijkt te suggereren dat zijn familie wel teruggekeerd is naar Afghanistan) met bagagekaart, een foto van zijn familie, een Pakistaanse vaccinatiekaart, kopie van de 'Proof of Registration' kaarten van zijn familieleden en twee enveloppen waarin deze documenten hem werden toegestuurd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

*bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

*Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.*

*De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

*De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).*

*4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.*

*De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker gaat in zijn uitgebreid verzoekschrift immers niet of nauwelijks concreet in op de concrete motieven in de bestreden beslissing, doch hij beperkt zich daarentegen louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van en het citeren uit eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.*

*4.1. Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, betoogt verzoeker dat hij toch een aantal elementen en een aantal nieuwe documenten heeft neergelegd. Hij herhaalt dat hij bij zijn*

tweede verzoek aangaf dat hij op aanraden van de smokkelaar en uit angst om teruggestuurd of uitgelachen te worden zou gelogen hebben bij zijn eerst verzoek. Hij geeft verder aan: "In werkelijkheid zou verzoeker namelijk geboren te zijn en ook daar zijn hele leven gewoond hebben, tot aan zijn vertrek in 2015. Ook verklaarde verzoeker dat hij geen persoonlijke problemen heeft gehad in Pakistan, maar er vertrokken zijn omwille van de slechte algemene situatie voor Afghaanse vluchtelingen." waarna hij citeert uit de verklaringen die hij heeft afgelegd. Hij voegt nog toe dat het daarbij belangrijk is dat hij ook verklaarde dat zijn verblijfskaart vervallen was en niet werd verlegd, en hij somt de door hem neergelegde documenten op.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de commissaris-generaal terecht stelt: "Vooreerst dient benadrukt dat reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld dat u leugenachtige verklaringen aflegde en er niet voor terugdeinst (ver)vals(t)e (identiteits)documenten neer te leggen. Deze handelden over elk essentieel aspect van uw verzoek. In uw verzoekschrift in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leek u overigens plots dan weer zeker te zijn dat u in Afghanistan geboren bent. In dit licht is het dan ook al bijzonder moeilijk om zomaar geloof te hechten aan uw (alweer) aangepaste verklaringen als zou u in Pakistan geboren zijn en daar ook uw hele leven gewoond hebben. Uw uitleg voor uw eerdere leugens, met name dat u handelde op aanraden van anderen, is geen afdoende verschoningsgrond, daar u er van bij aanvang van uw asielprocedure op gewezen werd dat u de waarheid dient te spreken en dat leugenachtige verklaringen een negatieve impact zullen hebben." Verzoeker slaagt er door thans opnieuw te stellen dat hij handelde onder invloed van anderen dan ook niet in voormelde motieven in een ander daglicht te stellen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar hij meent dat het feit dat hij toch geboren en getogen is in Pakistan en dan ook een kwetsbaar profiel heeft, een afdoende verschoningsgrond zou zijn voor zijn handelen.

De Raad benadrukt hierbij dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en documenten, en op gedetailleerde wijze heeft uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard.

Waar verzoeker op algemene wijze stelt dat hij een kwetsbaar profiel heeft en citeert uit de verklaringen die hij heeft afgelegd, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal reeds op goede gronden een gemotiveerd standpunt heeft ingenomen: "Verder dient erop gewezen dat u nog steeds geen enkel overtuigend bewijs van uw eigen identiteit neerlegt. In uw eerste verzoek werd al vastgesteld dat de door u neergelegde 'Proof of Registration' (PoR)-kaart (van u én uw vader) vals bevonden werden door het UNHCR Pakistan. Ook van de door u daarbij neergelegde Afghaanse taskara werd geoordeeld dat deze niet wist te overtuigen. Terecht blijkbaar, nu u in uw huidig verzoek aangeeft vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in Pakistan gewoond te hebben. U legt in uw huidig verzoek opnieuw geen enkel overtuigend identiteitsstuk van uzelf neer. Uw uitleg daarvoor, dat u uw nieuwe (PoR) kaart onderweg zou hebben weggegooid (Zie Overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten DVZ, dd.23/10/2019), overtuigt allerm minst. Vooreerst is dat een bijzonder stereotiepe uitleg, bovendien legde u in eerste verzoek andere identiteitsdocumenten neer, waardoor niet kan worden ingezien waarom u dan nog uw eigen kaart zou meenemen. U geeft wel aan dat u een oude PoR-kaart van uzelf neerlegt, maar ook deze overtuigt allesbehalve. Zo staat uw naam er als 'M.' op geschreven, alweer anders dan de verschillende namen die u in eerste verzoek opgaf en bovendien ook anders dan de naam op de schooldocumenten die u eerder neerlegde. Ook in uw huidig verzoek gaf u overigens opnieuw aan dat uw voornaam 'M. S.' is. Daarnaast is het geboortjaar van deze persoon anders dan diegene die u zelf opgaf, met name 1994 ipv 1993. Bovendien betreft het hier slechts een kopie (uit 2009 ook), waar sowieso slechts weinig bewijswaarde aan kan worden gehecht gezien deze makkelijk na te maken zijn.

*In uw vorig verzoek werd daarenboven ook de informatie waarover het CGVS beschikt, die ook nu aan uw dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat de bewijswaarde van (Afghaanse en) Pakistaanse documenten zeer beperkt is gezien allerhande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of nagmaakt, bevestigd door uw eigen valse documenten. Ook de vaccinatiekaart, van een niet nader genoemd kind van N. R. en dat overigens wel vaccinaties van 1993 beschrijft, kan uw identiteit dan ook allerminst aantonen.*

*Voorts vermogen ook de (kopie van de) identiteitsdocumenten van uw familieleden en de UNHCR 'Voluntary Repatriation Form' van uw familie bovenstaande om te buigen. Temeer gezien allesbehalve aangetoond is dat het hier wel degelijk om uw familie gaat. Zo had u in uw vorige verzoek nog aangegeven dat uw vader in 2015 overleden was en u enkel drie broers had. Nu legt u, behalve de kaarten van uw moeder en vader, ook die van uw twee zussen en drie broers (met andere namen evenwel) neer. U geeft toe dat u eerder ook gelogen heeft over uw familie, maar "vandaag de kaarten van iedereen bij te hebben" (zie Verklaring Volgend Verzoek, pt.22). Dat lijkt dan zelfs ook al weer niet te kloppen, nu u bovendien ook nog eens over nog een vierde broer, M. spreekt (zie Verklaring Volgend Verzoek, pt.12), van wie u echter geen documenten neerlegt. Daarnaast dateert het repatriëringsformulier van de UNHCR van 2016, waardoor dit teruggekeerde gezinshoofd in elk geval niet uw in 2015 overleden vader kan zijn. U heeft dan ook, behalve over uw geboorte- en woonplaatsen, effectief ook over andere zaken gelogen, zoals het CGVS ook vermoedde. Op dit document van de UNHCR, uitgegeven na uw aankomst in België, staat u verder logischerwijze ook niet vermeld. Wat er daar ook van zij, het CGVS kan dan ook nog steeds niet zomaar aannemen dat het hier om uw eigen familie gaat.*

*Verder dient er ook op gewezen dat, zelfs indien het CGVS zou aannemen dat dit wel degelijk uw familieleden zijn, dan nog allerminst aangetoond is dat jullie van Hisarak (Nangarhar, Afghanistan) afkomstig zouden zijn, noch dat zij daar momenteel verblijven. Op de PoR-kaarten van uw (beweerde) familieleden staat immers vermeld dat jullie afkomstig zijn uit Surkh Rod (Nangarhar, Afghanistan), wat een ander district is dan Hisarak. U geeft aan dat jullie daar enkele eigendommen hebben en dat er daarom op zou staan (zie Verklaring Volgend Verzoek, pt.19). Nergens op uw documenten staat ook maar iets vermeld dat er op zou wijzen dat jullie van Hisarak afkomstig zijn, noch legde u ook maar iets neer van document dat er op zou wijzen dat uw familie daar momenteel zou verblijven. Meer nog, op het repatriëringsformulier van de UNHCR staat vermeld dat de familie afkomstig is uit 'Maeen Khel' (u sprak zelf eerder van 'Minkhel') in het district Surkh Rod (dat u dan eerder in Hisarak plaatste), provincie Nangarhar. Bovendien vermeldt het document ook dat de bestemming van uw familie ook Jalalabad is (vlakbij Surkh Rod dus), opnieuw geen enkele melding van Hisarak. Ten slotte dient hierbij ook vermeld dat de envelop waarin uw broer u de documenten toestuurde, vanuit Kabul verstuurd blijkt te zijn. Bovenstaande vaststellingen, tezamen met uw eerdere leugenachtige verklaringen en vervalste documenten, alsook het feit dat u daarbij wel te kennen gaf dat uw vader een netwerk beschikte elders in Afghanistan, wijzen er dan ook eens te meer op dat u wel degelijk over een netwerk lijkt te beschikken in Afghanistan maar daarover nog steeds geen duidelijk zicht wenst te bieden."*

*In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt uit het hogerstaande dat wel degelijk afdoende onderzoek werd verricht. Verzoeker komt in wezen niet verder dan te verwijzen naar de vaststellingen van de commissaris-generaal en het aangeven het niet eens te zijn met deze bevindingen. Hij herhaalt, en citeert uit zijn verklaringen – onder meer over het bezit van eigendommen in Surkhrod zonder in te gaan op voormelde concrete motieven in antwoord hierop – en beperkt zich tot algemene stellingen zoals dat uit het administratief dossier blijkt dat hij eerder gelogen had over zijn familie, maar dat hij huidige procedure klaarheid wenst te bieden. Verzoeker slaagt er aldus niet in om middels concrete en valabele argumenten de in de bestreden beslissing genade bevindingen en gevolgtrekkingen te ontkrachten of weerleggen.*

*Tevens hekelt verzoeker doorheen zijn betoog meermaals dat hij diende te worden gehoord door de commissaris-generaal. De Raad stelt in casu echter vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan*

niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken welke elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Het weze benadrukt dat op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de procedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de betreffende autoriteiten zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat deze van meet af aan en doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Van een verzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland te allen tijde correct en volledig inlicht.

In dit kader benadrukt de Raad tevens dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Het volstaat niet voor verzoeker de verklaringen te hernemen en te vergoelijken onder meer door te verwijzen naar zijn kwetsbaarheid. Herhalingen en loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die bewijzen dat voormeld onderzoek niet afdoende werd gevoerd.

4.2. Verzoeker poogt zich verder vast te klampen aan zijn lang verblijf in Pakistan waardoor hij zou behoren tot een sociale groep “namelijk Afghaanse jongeman die lang verblijf in Pakistan kent die normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersen, bij terugkeer naar Afghanistan zal schenden” en hij “anders” is of als “anders” kan worden aanzien waarbij hij onder meer verwijst naar rapporten over terugkeer van verwesterden. Tevens is hij de mening toegedaan dat geen voldoende onderzoek of bevraging heeft plaatsgevonden over onder meer zijn integratie en hervestiging, en naar de situatie van zijn familie. De Raad wijst er in dit kader vooreerst opnieuw op dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het weze ook in dit kader herhaald dat het Commissariaat-generaal hierbij een samenwerkingsplicht heeft, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. De Raad wijst er verder op dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier in gebreke nu hij louter op algemene wijze verwijst naar zijn verklaringen en naar algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer omwille van zijn lange afwezigheid (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden, laat staan dat hij deze aantoonst. Verzoeker maakt op geen enkele manier hard dat zijn afwezigheid of verblijf in Pakistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in niet opnieuw zou kunnen opnemen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er een nieuw element voorligt dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

*Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van onder meer de Raad, voegt de Raad nog toe dat elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.*

*Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.*

*4.3. Kortom, uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoeker en de door hem nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet vermogen om te buigen noch de nieuw aangevoerde elementen vermogen aan te tonen. Verzoeker beperkt er zich toe de vaststellingen te betwisten of te vergoelijken en verklaringen summier te herhalen, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Het weze herhaald dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de gehele procedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas.*

*5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, stelt de verzoekende partij dat zij tot inkeer is gekomen en de waarheid vertelt. Zij licht toe dat zij pertinente bewijzen heeft aangebracht, met name documenten met betrekking tot haar familie in Hisarak en een “proof of registration” kaart van haar familie die niet werd onderzocht.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt tot inkeer te zijn gekomen en wederom aanhaalt de waarheid te hebben verteld, herneemt de Raad volgende grond van voormelde beschikking:

*"4.1. Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, betoogt verzoeker dat hij toch een aantal elementen en een aantal nieuwe documenten heeft neergelegd. Hij herhaalt dat hij bij zijn tweede verzoek aangaf dat hij op aanraden van de smokkelaar en uit angst om teruggestuurd of uitgelachen te worden zou gelogen hebben bij zijn eerst verzoek. Hij geeft verder aan: "In werkelijkheid zou verzoeker namelijk geboren te zijn en ook daar zijn hele leven gewoond hebben, tot aan zijn vertrek in 2015. Ook verklaarde verzoeker dat hij geen persoonlijke problemen heeft gehad in Pakistan, maar er vertrokken zijn omwille van de slechte algemene situatie voor Afghaanse vluchtelingen." waarna hij citeert uit de verklaringen die hij heeft afgelegd. Hij voegt nog toe dat het daarbij belangrijk is dat hij ook verklaarde dat zijn verblijfskaart vervallen was en niet werd verlegd, en hij somt de door hem neergelegde documenten op.*

*De Raad wijst er in eerste instantie op dat de commissaris-generaal terecht stelt: "Vooreerst dient benadrukt dat reeds bij uw eerste verzoek werd vastgesteld dat u leugenachtige verklaringen aflegde en er niet voor terugdeinst (ver)vals(t)e (identiteits)documenten neer te leggen. Deze handelden over elk essentieel aspect van uw verzoek. In uw verzoekschrift in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leek u overigens plots dan weer zeker te zijn dat u in Afghanistan geboren bent. In dit licht is het dan ook al bijzonder moeilijk om zomaar geloof te hechten aan uw (alweer) aangepaste verklaringen als zou u in Pakistan geboren zijn en daar ook uw hele leven gewoond hebben. Uw uitleg voor uw eerdere leugens, met name dat u handelde op aanraden van anderen, is geen afdoende verschoningsgrond, daar u er van bij aanvang van uw asielprocedure op gewezen werd dat u de waarheid dient te spreken en dat leugenachtige verklaringen een negatieve impact zullen hebben." Verzoeker slaagt er door thans opnieuw te stellen dat hij handelde onder invloed van anderen dan ook niet in voormelde motieven in een ander daglicht te stellen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar hij meent dat het feit dat hij toch geboren en getogen is in Pakistan en dan ook een kwetsbaar profiel heeft, een afdoende verschoningsgrond zou zijn voor zijn handelen."*

De Raad wijst erop dat, zoals eveneens in voormelde beschikking wordt beklemtoond, op de verzoekende partij een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de procedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar verzoek en dat het aan haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de betreffende autoriteiten zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat deze van meet af aan en doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Van een verzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland te allen tijde correct en volledig inlicht. De verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan. Hoewel het gegeven dat leugenachtige verklaringen werden afgelegd op zich niet belet dat het verzoek verder wordt onderzocht, kan een poging om de asielinstanties te misleiden niet worden geminimaliseerd. Dit element ondermijnt wel degelijk in ernstige mate de geloofwaardigheid van de huidige verklaringen van de verzoekende partij. Dat zij tot inkeer is gekomen, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting stelt, kan geen verschoning bieden, noch een ander licht werpen op het gestelde.

De Raad benadrukt verder dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met de vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door de verzoekende partij nieuw bijgebrachte elementen en documenten, waaronder de documenten met betrekking tot haar familie in Hisarak en een "proof of registration" kaart van haar familie waarnaar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst, doch dat hij tot de gefundeerde vaststelling gekomen is dat deze niet overtuigen:



*"Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en documenten, en op gedetailleerde wijze heeft uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard.*

Waar verzoeker op algemene wijze stelt dat hij een kwetsbaar profiel heeft en citeert uit de verklaringen die hij heeft afgelegd, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal reeds op goede gronden een gemotiveerd standpunt heeft ingenomen: *"Verder dient erop gewezen dat u nog steeds geen enkel overtuigend bewijs van uw eigen identiteit neerlegt. In uw eerste verzoek werd al vastgesteld dat de door u neergelegde 'Proof of Registration' (PoR)-kaart (van u én uw vader) vals bevonden werden door het UNHCR Pakistan. Ook van de door u daarbij neergelegde Afghaanse taskara werd geoordeeld dat deze niet wist te overtuigen. Terecht blijkbaar, nu u in uw huidig verzoek aangeeft vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in Pakistan gewoond te hebben. U legt in uw huidig verzoek opnieuw geen enkel overtuigend identiteitsstuk van uzelf neer. Uw uitleg daarvoor, dat u uw nieuwe (PoR) kaart onderweg zou hebben weggegooid (Zie Overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten DVZ, dd.23/10/2019), overtuigt allerm minst. Vooreerst is dat een bijzonder stereotiepe uitleg, bovendien legde u in eerste verzoek andere identiteitsdocumenten neer, waardoor niet kan worden ingezien waarom u dan nog uw eigen kaart zou meenemen. U geeft wel aan dat u een oude PoR-kaart van uzelf neerlegt, maar ook deze overtuigt allesbehalve. Zo staat uw naam er als 'M.' op geschreven, alweer anders dan de verschillende namen die u in eerste verzoek opgaf en bovendien ook anders dan de naam op de schooldocumenten die u eerder neerlegde. Ook in uw huidig verzoek gaf u overigens opnieuw aan dat uw voornaam 'M. S.' is. Daarnaast is het geboortjaar van deze persoon anders dan diegene die u zelf opgaf, met name 1994 ipv 1993. Bovendien betreft het hier slechts een kopie (uit 2009 ook), waar sowieso slechts weinig bewijswaarde aan kan worden gehecht gezien deze makkelijk na te maken zijn. In uw vorig verzoek werd daarenboven ook de informatie waarover het CGVS beschikt, die ook nu aan uw dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat de bewijswaarde van (Afghaanse en) Pakistaanse documenten zeer beperkt is gezien allerehande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, bevestigd door uw eigen valse documenten. Ook de vaccinatiekaart, van een niet nader genoemd kind van N. R. en dat overigens wel vaccinaties van 1993 beschrijft, kan uw identiteit dan ook allerm minst aantonen.*

Voorts vermogen ook de (kopie van de) identiteitsdocumenten van uw familieleden en de UNHCR 'Voluntary Repatriation Form' van uw familie bovenstaande om te buigen. Temeer gezien allesbehalve aangetoond is dat het hier wel degelijk om uw familie gaat. Zo had u in uw vorige verzoek nog aangegeven dat uw vader in 2015 overleden was en u enkel drie broers had. Nu legt u, behalve de kaarten van uw moeder en vader, ook die van uw twee zussen en drie broers (met andere namen evenwel) neer. U geeft toe dat u eerder ook gelogen heeft over uw familie, maar "vandaag de kaarten van iedereen bij te hebben" (zie Verklaring Volgend Verzoek, pt.22). Dat lijkt dan zelfs ook al weer niet te kloppen, nu u bovendien ook nog eens over nog een vierde broer, M. spreekt (zie Verklaring Volgend Verzoek, pt.12), van wie u echter geen documenten neerlegt. Daarnaast dateert het repatriëringsformulier van de UNHCR van 2016, waardoor dit teruggekeerde gezinshoofd in elk geval niet uw in 2015 overleden vader kan zijn. U heeft dan ook, behalve over uw geboorte- en woonplaatsen, effectief ook over andere zaken gelogen, zoals het CGVS ook vermoedde. Op dit document van de UNHCR, uitgegeven na uw aankomst in België, staat u verder logischerwijze ook niet vermeld. Wat er daar ook van zij, het CGVS kan dan ook nog steeds niet zomaar aannemen dat het hier om uw eigen familie gaat.

Verder dient er ook op gewezen dat, zelfs indien het CGVS zou aannemen dat dit wel degelijk uw familieleden zijn, dan nog allerm minst aangetoond is dat jullie van Hisarak (Nangarhar, Afghanistan) afkomstig zouden zijn, noch dat zij daar momenteel verblijven. Op de PoR-kaarten van uw (beweerde) familieleden staat immers vermeld dat jullie afkomstig zijn uit Surkh Rod (Nangarhar, Afghanistan), wat een ander district is dan Hisarak. U geeft aan dat jullie daar enkele eigendommen hebben en dat er daarom op zou staan (zie Verklaring Volgend Verzoek, pt.19). Nergens op uw documenten staat ook maar iets vermeld dat er op zou wijzen dat jullie van Hisarak afkomstig zijn, noch legde u ook maar iets neer van document dat er op zou wijzen dat uw familie daar momenteel zou verblijven. Meer nog, op het repatriëringsformulier van de UNHCR staat vermeld dat de familie afkomstig is uit 'Maeen Khel' (u sprak zelf eerder van 'Minkhel') in het district Surkh Rod (dat u dan eerder in Hisarak plaatste), provincie Nangarhar. Bovendien vermeldt het document ook dat de bestemming van uw familie ook Jalalabad is (vlakbij Surkh Rod dus), opnieuw geen enkele melding van Hisarak. Ten slotte dient hierbij ook vermeld dat de envelop waarin uw broer u de documenten toestuurde, vanuit Kabul verstuurd blijkt te zijn. Bovenstaande vaststellingen, tezamen met uw eerdere leugenachtige verklaringen en vervalste documenten, alsook het feit dat u daarbij wel te kennen gaf dat uw vader een netwerk beschikte elders

*in Afghanistan, wijzen er dan ook eens te meer op dat u wel degelijk over een netwerk lijkt te beschikken in Afghanistan maar daarover nog steeds geen duidelijk zicht wenst te bieden.”*

*In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt uit het hogerstaande dat wel degelijk afdoende onderzoek werd verricht. Verzoeker komt in wezen niet verder dan te verwijzen naar de vaststellingen van de commissaris-generaal en het aangeven het niet eens te zijn met deze bevindingen. Hij herhaalt, en citeert uit zijn verklaringen – onder meer over het bezit van eigendommen in Surkhrod zonder in te gaan op voormelde concrete motieven in antwoord hierop – en beperkt zich tot algemene stellingen zoals dat uit het administratief dossier blijkt dat hij eerder gelogen had over zijn familie, maar dat hij bij huidige procedure klaarheid wenst te bieden. Verzoeker slaagt er aldus niet in om middels concrete en valabele argumenten de in de bestreden beslissing genade bevindingen en gevolgtrekkingen te ontkrachten of weerleggen.” (eigen onderlijning).*

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog en dat zij niet ernstig kan voorhouden dat geen onderzoek zou zijn gevoerd naar de door haar bijgebrachte documenten. Zij blijft echter in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. Hieruit blijkt dat wel degelijk een afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij bijgebrachte elementen en documenten, doch dat deze niet werden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen en documenten impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS